

LBRIS

We know
books

CATHERINE
COWLES

Amintiri

DESPRE TINE

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

LITERA
București

PROLOG

*Maddie**În trecut*

Cifrele și literele de pe pagina manualului păreau să se miște. Am clipit, încercând să îndrept mângăliturile înclinate. Algebra era suficient de confuză; nu aveam nevoie și de privirea încețoșată.

M-am întins după cola, uitându-mă la ceas. Unu treizeci și trei. Strălucirea de neon a fiecărei cifre mă lua peste picior. Îmi spuseseam că în săptămâna aceea aveam să mă culc devreme. Că aveam să dorm cel puțin șase ore în fiecare noapte.

Am scos un hohot de râs, dar era unul isteric. Șase ore de somn pe noapte erau un vis. Între slujba mea de după școală, voluntariatul de la societatea umanitară, teme și coșmaruri, eram norocoasă dacă adunam patru ore.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, încercând să-mi relaxez mușchii ce se tensionaseră în timpul ultimelor ore. Asta nu mă ajută prea mult.

Pe hol se auziră pași grei. Instinctiv, corpul mi se tensionă. Am închis ochii, respirând greu. „Nu este el. A plecat. Nu te mai poate răni.“

Ușa dormitorului meu se deschise, lovindu-se de perete. Dacă ușa ar fi fost făcută din orice altceva decât cel mai ieftin material, probabil că ar fi lăsat o adâncitură în perete.

Silueta mamei mele umplu spațiul, sprijinindu-se de cadru pentru a-și păstra echilibrul. Fața ei avea o culoare roșie bolnăvicioasă, fiind modul în care natura mă avertiza asupra a ceea ce avea să urmeze. Pe bluza ei adânc decoltată am văzut urmele unui lichid – bere sau, mai probabil, ceva mai tare.

Mirosul de alcool stătut pluti în camera mea, îndemnându-mi degetele să aprindă lumânarea de pe birou. Să folosească parfumul de cameră de pe noptieră. Orice pentru a înlătura mirosul *acela*.

M-am luptat cu fiorul ce mă traversă și m-am uitat în ochii mamei. Nu am spus nimic, doar am așteptat. Singura mea speranță era să trag de timp, încercând să descifrez în ce fel de dispoziție era.

Mama se aplecă în față, cu buzele curbându-i-se într-un rânjel.

– Ce faci?

Cuvintele i se amestecară, sunând ca unul singur, nu ca o propoziție; își dădu de pe față părul blond decolorat.

Am înghițit în sec, rămânând complet nemișcată, ca și cum acest lucru m-ar fi putut proteja cumva. Ca și cum mama ar fi fost un urs grizzly, iar eu trebuia să fac pe moarta.

– Îmi termin temele.

– Crezi că notele te vor salva? Că te vor ajuta să fugi de aici? se răsti mama.

Senzația aceea dureroasă și familiară din piept mi se trezi la viață. Dorul acela după... mai mult. După părinți cărora să le pese de mine. După o familie adevărată. După cineva care să mă iubească. După evadare.

Nu i-am spus mamei nici un cuvânt. Oricum nu ar fi contat dacă m-aș fi apărat sau dacă mi-aș fi minimizat acțiunile. Tot ar fi găsit un motiv pentru care să mă urască.

Ochii ei se îngustară.

– Crezi că ești mai bună ca mine?

– Nu.

Pentru că prin venele mele curgea sângele ei. Sângele ei și *al lui*.

– Ba da, crezi. De când te-ai înhăitat cu băiatul ăla, Hartley, crezi că ești la fel de sofisticată ca ei. Dar nu ești. Ești un gunoi. Un nimic. Singurul motiv pentru care te bagă în seamă este că le e milă de tine.

Durerea îmi dansa în piept. „Minciuni. Minciuni. Minciuni.“ Îmi repetam cuvântul neîncetat în minte. Nu voiam să o las să intre. Nu voiam să o las să se joace cu mintea mea.

– Ești un nimic! Din gura mamei zbură scuipat. Ești mai rău decât un nimic. Strici totul!

Din gâtul ei ieși un suspin înăbușit, apoi se prăbuși. Mie mi se puse un nod în gât, dar m-am îndepărtat de birou și m-am ridicat.

– Haide să te duc în pat!

M-am întins să o prind de braț, dar ea se smulse din strânsoarea mea.

– Nu mă atinge! Tu l-ai luat de lângă mine, se vaită ea.

Nu făcusem nimic. Ascusesem fiecare vânătaie și coastă ruptă. Dar el mersese prea departe. Și poliția intervenise în cele din urmă.

Nu mai simțisem niciodată o ușurare la fel de mare ca atunci când stăteam întinsă pe patul de spital. Când șeful poliției îmi spusese că tata avea să plece și că aveam să fiu în siguranță.

Istera mamei se accentuă, forțându-mă să revin în prezent.

– Lasă-mă să te ajut! Te rog!

– Te urâsc, sâsâi ea.

– Știu.

Am luat-o din nou de braț, ghidând-o spre hol și apoi înspre dormitorul ei. Greutatea acelor cuvinte, conștientizarea urii ei mă ardeau. Trăiam cu ea în fiecare zi.

Am aprins lumina din dormitorul mamei și am tresărit. Făceam curat în rulotă de la un capăt la altul în fiecare duminică, dar trecuse destul de mult timp de când reușisem să mă strecor ultima oară în camera ei. Era acasă prea des. Așa că nu ar fi trebuit să fiu surprinsă că arăta ca și cum ar fi trecut o tornadă pe acolo.

Nasul mi se încreți. Se simțea același miros stătut de alcool, dar mai era ceva. Vomă.

Respirând pe gură, am ajutat-o pe mama să ajungă în patul ei. Lacrimile tot apăruă, dar cuvintele ei erau acum indescifrabile. Era o binecuvântare. Nu schimba ceea ce știam despre ura ei, dar cel puțin nu trebuia să o aud din nou.

Am dat laoparte cuvertura, iar mama se prăbuși pe pat, mormăind. M-am aplecat și am tras de una din ghetetele ei. A ieșit dintr-o singură mișcare. M-am mutat la cealaltă și m-am luptat să i-o scot. Până la urmă, după nenumărate mișcări în față și-n spate, a cedat.

– Întinde-te, am spus pe un ton blând.

Mama mă ascultă.

Ridicându-i picioarele, am așezat-o în pat și am acoperit-o cu pătura. Când am terminat, sforăitul ei răsuna deja în aer.

Sunetul aduse o oarecare ușurare, dar nu suficientă, deoarece a o aștepta pe mama să se trezească după un asemenea episod semăna mult prea mult cu o ruletă rusească. Uneori, era plină de remușcări. Și, deși nu își cerea niciodată scuze cu adevărat, îmi spunea că sunt drăguță și-mi dădea câțiva dolari pentru prânzul de la școală. Alteori, se trezea cuprinsă de o furie care mă făcea să caut adăpost.

În interiorul meu, totul se încleștă la acest gând, corpul meu amintindu-și un milion de amintiri diferite, nici una dintre ele plăcută. Dar gândul mă făcu să acționez.

Am ieșit pe hol, îndreptându-mă spre camera de zi. Ușa rulotei era deschisă, iar conținutul poșetei mamei era împrăștiat

pe jos. Nu pierduse nici o secundă înainte de a mă ataca, doar pentru a-mi putea spune cât de mult mă disprețuia.

Luându-i poșeta, am adunat lucrurile cu pumnii, până când degetele mi se închiseră în jurul unui obiect metalic cu zimți. Era prostesc să-mi asum astfel de riscuri. Puteam sfârși cu un cazier sau, și mai rău, puteam ajunge în plasament. Știam cât de dură putea fi cea de-a doua opțiune și nu aveam de gând să mă întorc acolo.

Dar nu puteam rezista. Pentru că, atunci când lucrurile se înrăutățeau, exista un singur loc în care îmi doream să fiu.

Trebuia doar să mă rog să nu fiu trasă pe dreapta. Cel puțin cea de-a cincisprezecea mea aniversare îmi adusese permisul de conducere pentru începători. Nu era ca și cum aș fi avut nevoie de lecții. Mama mă făcuse să o iau cu mașina de prin baruri încă de când aveam 13 ani.

Am pășit în aerul rece al nopții, închizând ușa bine în urma mea. Am încuiat-o și m-am îndreptat spre Plymouth-ul care își trăia ultima suflare. Nu voiam să mă gândesc la ce avea să se întâmple după ce urma să-și dădea obștescul sfârșit. Era singurul meu mod de a mă salva. Singura unealtă cu care puteam evada.

Strecurându-mă în spatele volanului, am ridicat scaunul și am pornit motorul. Fu nevoie de patru încercări înainte de a se trezi la viață, dar am respirat ușurată când în sfârșit a pornit. Am dat cu spatele, ieșind de pe aleea acoperită cu pietriș, și am intrat pe șoseaua asfaltată.

Rulota noastră trăise zile mai bune, dar peisajul din jurul ei era minunat. În spate avea pădurea deasă, care-mi folosise drept refugiu de mai multe ori decât puteam număra. Am coborât geamul și am lăsat să intre parfumul pinilor.

Șoseaua se curba și se inclina, urcând înspre munți. Luna era aproape plină, iar din când în când surprindeam imaginea lacului de dedesubt. Tot acest peisaj îmi aducea aminte că existau forțe mai puternice decât mine, decât părinții mei, decât *oricine*.

La câteva ore bune de Seattle, Cedar Ridge îmi dădea sentimentul pe care-l iubisem dintotdeauna, că acel loc fusese desprins de restul lumii. Oricât de mult îmi doream să scap de acasă, să plec la facultate și să obțin o diplomă, iubeam orașul acesta. Îl simțisem mereu ca fiind acasă într-un fel care nu era întru totul logic.

În timp ce încetineam, apropiindu-mă de poarta impunătoare, m-am întrebat dacă sentimentul acela se datora acestui loc. Oamenilor care locuiau acolo. Lui Nash.

Eu și Nash deveniserăm nedespărțiți la grădiniță și petrecuserăm mai mult timp acolo decât acasă. Nu contase că eram *fată*, chiar dacă prietenii lui râdeau de el din cauza asta.

Eram ca două boabe de fasole în aceeași pâstaie. Deveniserăm cei mai buni prieteni din momentul în care îi pusesem piedică unui bătaș pe cale să se ia de Nash. Când același bătaș se legase de mine a doua zi, Nash îl pocnise în nas. Părinții lui nu fuseseră încântați că băiatul lor de cinci ani fusese suspendat, dar odată ce le explicase circumstanțele, tatăl lui îl bătuse pe spate și-l scosese la o înghețată. Bătașul nu ne mai deranjase niciodată de atunci.

M-am uitat la numele *Hartley* incrustat pe grinda de deasupra intrării când introduceam codul pe care îl știam pe de rost. În timp ce se deschideau porțile, am oprit farurile. Nu voiam să risc să-i trezesc pe doamna și pe domnul Hartley.

Erau genul de persoane care se îngrijorau mereu. Dacă ar fi știut cât de des mă strecuram pe proprietatea lor, ar fi aflat că lucrurile nu stăteau deloc bine în lumea mea. Și ar fi încercat să le repare. Dar acest lucru avea potențialul de a le înrăutăți și mai mult.

Am condus cu grijă mașina în susul aleii sinuoase și am oprit lângă capătul îndepărtat al casei. După ce am oprit motorul, am ieșit din mașină. Nu mă deranjasem să iau geanta. Oricum aveam să dispar înainte de răsăritul soarelui. Dar mai întâi aveam să profit de câteva ore de pace.

Mergând pe lângă casă, am zâmbit când am văzut sclipirea argintie în lumina lunii. Îmi aminteam de ziua în care Nash comandase scara de incendiu dintr-un magazin online. Fusese nevoit să-l convingă pe fratele lui mai mare, Lawson, să o comande, pentru că pe atunci nu avea propriul card de credit.

O lăsa jos în fiecare seară, să fie pregătită. Mi se strânse inima, înduioșată de tandrețea gestului său. Și de faptul că, deși nu puteam conta pe aproape nimic în viață, *puteam* conta pe asta. Pe *el*.

M-am apropiat de scară și am cuprins-o cu mâinile. Am simțit o pală de vânt și am înghițit greu în sec. Nu-mi plăceau înălțimile, mai ales când atârnam în lateralul unei clădiri, dar aș fi făcut orice pentru a ajunge la Nash.

Aproape că îi puteam auzi vocea în minte: „Nu te uita în jos! Doar la următoarea treaptă de deasupra ta. Câte un pas, pe rând“.

Urmându-i instrucțiunile, am urcat. Ajunsă în vârf, am bătut ușor în fereastra lui. În câteva secunde, fereastra se ridică și un Nash amețit mă trase înăuntru.

Ceva din apariția lui neîngrijită era reconfortant. Părul blond îi era zburlit în toate direcțiile, de parcă ar fi băgat degetul în priză, iar ochii lui verzi era doar puțin încețoșați.

Nash dormea dus. Cei trei frați mai mari și sora lui mai mică îl tachinau fără milă din cauza asta. Și totuși, cumva, mă auzea mereu când îi băteam în geam.

Brațele lui Nash se închiseră în jurul meu, strângându-mă într-o îmbrățișare. Strânsoarea lui era mai puternică acum. Poate că era din cauza tuturor acelor antrenamente cu echipa de fotbal. Sau pentru că lucra împreună cu restul familiei sale, ca voluntar în echipele de căutare și salvare. Dar corpul lui se schimba. Și nu puteam să nu observ acest lucru.

– Ești bine? mă întrebă cu vocea răgușită.

Am încuviințat din cap în scobitura umărului lui.

– S-a făcut praf. Aveam nevoie să plec de acolo.

Brațele lui Nash se încordară, apoi el se retrase în spate.

– Nu a...

– Nu, i-am tăiat eu vorba repede. Este doar răutăcioasă.

O parte din tensiunea lui Nash se risipi, dar am văzut umbrele din privirea lui verde. Umbre pe care le pusese acolo incidentul cu tatăl meu. Mi se agită vinovăția prin stomac.

– Sunt bine, serios. Doar că... Nu știam sigur cum să-i explic atracția pe care o simțisem. Am avut nevoie de tine.

Ochii verzi ai lui Nash sclipiră, aruncând fulgere, în timp ce mă trase din nou în brațe.

– Sunt aici, Mads.

Cuvintele lui mă arseră în cel mai bun mod posibil. Am rămas acolo un moment și m-am simțit inundată de prezența lui Nash. Niciodată nu mă simțeam atât de în siguranță ca în brațele lui. În cele din urmă, îmi dădu drumul și am simțit brusc pierderea lui.

Nash mă conduse spre patul lui, făcându-mi semn să mă așez. Dându-mi jos pantofii, m-am strecurat sub pătură. Așternuturile lui erau atât de moi față de ale mele, iar pătura era groasă și grea.

Nash se strecură alături de mine, cu brațele în jurul meu, și mă trase strâns lângă el.

– Mi-aș dori să te poți muta la noi.

– Nu se poate, știi prea bine.

– Poate că părinții mei ar primi acordul de părinți adoptivi...

– Dar tot nu ar exista nici un control, iar eu aș putea fi plasată oriunde.

După incidentul cu tatăl meu, fusesem trimisă într-o casă de tip familial din orașul vecin. M-am înfiorat aducându-mi aminte.

Nash m-a strâns mai tare, iar tricoul meu s-a ridicat puțin din cauza mișcării. Să fiu îmbrățișată strâns de Nash era sentimentul meu preferat din întreaga lume – să-i simt alinarea, protecția, grija.

Degetele lui mi se jucară prin păr.

– Ce a spus de data asta?

M-am încordat.

– Așa de rău?

Am înghițit nodul din gât.

– A spus că mă urăște. Că am distrus totul. Nimic nou.

Din pieptul lui Nash ieși un mârâit.

– Nu te-a meritat niciodată. Dumnezeuule, mi-ar plăcea să...

– Nu. L-am strâns de brațul cu care mă cuprinsese. Nu merită.

Nash își lipi buzele de părul meu.

– Nu ești singură. Mă ai pe mine. Pentru totdeauna.

Am lăsat cuvintele lui să-mi pătrundă în piele, să mă învăluie într-un cocon protector. Dar, dacă aș fi știut că aveau să nu fie adevărate pentru totdeauna, le-aș fi păstrat mai aproape de mine.

CAPITOLUL 1

*Maddie**Treisprezece ani mai târziu*

SUV-ul meu luă curba familiară a drumului de munte. Trecând pe lângă semnul pe care scria *Bun-venit* în *Cedar Ridge*, m-am așteptat să simt ușurare, dar degetele mele rămaseră încheștate pe volan, cu încheieturile albite din cauza efortului.

M-am forțat să slăbesc strânsoarea pentru a putea coborî geamul. Respirând adânc, am tras în piept aroma familiară a pănilor. Jur că am simțit și o urmă de apă din lac. Amestecul celor două avea să fie mereu pentru mine parfumul casei.

O casă la care nu mai venisem în ultimii doi ani. Am înghițit cu greu nodul din gât.

Intervalul acesta prelungit nu fusese doar alegerea mea, dar așa fusese cel mai bine din nenumărate motive. Dar toate se duseseră naibii, ca să spun așa.

Acum îmi era dor de familiaritatea acestui acasă. Știam pe de rost aceste drumuri, îmi puteam derula peisajul în minte și cunoșteam cel puțin jumătate din rezidenții micii comunități – și toate acestea îmi dădeau un sentiment de siguranță. Aveam nevoie de asta.